

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej
w sprawie D. Z.
w przedmiocie weryfikacji orzeczonej kary
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 5 września 2018 r.,
kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na korzyść D. Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt IX Kz [...],
pozostawiające bez rozpoznania zażalenie
na postanowienie Sądu Rejonowego w G.
z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje
Sądowi Okręgowemu w T. do rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 marca 2011 r. (sygn. akt II K [...]) uznano D. Z. za winnego tego, że *„w okresie od 24 października 2010 r. godz. 12.00 do 27 października 2010 r. godz. 9.00 w G. przy ul. K. [...], działając publicznie i bez powodu okazując przy tym lekceważący stosunek*

dla porządku prawnego w sposób umyślny dokonał uszkodzenia okien w mieszkaniu poprzez wybicie szyby zespolonej w lewym skrzydle okna w pomieszczeniu kuchennym i szyby zespolonej w lewym skrzydle okna w pokoju o wartości łącznej ok. 400 zł, czym działał na szkodę K. M., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 13 listopada 2000 r. do 5 stycznia 2001 r. i od 20 stycznia 2001 r. do 5 stycznia 2002 r. oraz od 2 stycznia 2003 r. do 24 stycznia 2004 r. oraz od 2 lutego 2007 r. do 29 czerwca 2007 r. i od 6 listopada 2007 r. do 16 lutego 2008 r. i od 16 lipca 2008 r. do 14 września 2008 r. kary 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie o sygn. II K [...] /08” – tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i art. 64 § k.k., za który orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej K. M. kwoty 400 złotych tytułem naprawienia w całości, szkody wyrządzonej przestępstwem.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2014 r., (sygn. akt II K [...]) Sąd Rejonowy w G. odmówił weryfikacji kary orzeczonej wyżej wskazanym wyrokiem, uzasadniając powyższą okolicznością, iż wartość wyrządzonej szkody na dzień popełnienia czynu, to jest w okresie od dnia 24 do 27 października 2010 r., przekraczała wysokość 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę i nadal stanowił on przestępstwo. Sąd Okręgowy w T. postanowieniem z dnia 18 lutego 2014 r. (sygn. akt IX Kz [...]), pozostawił bez rozpoznania zażalenie skazanego na postanowienie Sądu I instancji, wskazując, że postanowienie w przedmiocie weryfikacji wyroku nie jest zaskarżalne.

Od powyższego prawomocnego postanowienia kasację w trybie art. 521 § 1 k.p.k. wniósł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 420 § 4 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie, polegające na niezasadnym pozostawieniu bez rozpoznania zażalenia skazanego D. Z. na błędne, gdyż wydane z obrazą art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r., poz. 1247),

postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 stycznia 2014 r. o odmowie weryfikacji orzeczonej wobec skazanego D.Z. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 marca 2011 r., w sprawie II K [...] i podlegającej wykonaniu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., gdzie wartość uszkodzonego mienia wynosiła łącznie około 400 zł.

Podnosząc powyższy zarzut Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego okazała się zasadna.

Wskazać należy na początku rozważań, że art. 50 ust. 1 ustawy 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r., poz. 1247) stanowi, że jeżeli czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn. W niniejszej sprawie orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności winna zostać zamieniona na 30 dni aresztu, co jest rozwiązaniem korzystnym dla skazanego (z uwagi na wartość uszkodzonego mienia w kontekście brzmienia przepisu art. 124 § 1 k.w. oraz obowiązującej w czasie wejścia w życie ustawy, o której mowa wyżej płacy minimalnej).

Natomiast odnośnie twierdzenia o braku możliwości zaskarżenia postanowienia w przedmiocie weryfikacji kary pod kątem zastosowania art. 50 ustawy, o jakiej mowa powyżej, Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że modyfikacja wyroku skazującego na podstawie art. 50 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) stanowi akt orzekania o charakterze merytorycznym właściwy dla postępowania rozpoznawczego. Rozstrzygnięcie zatem w kwestiach tam wskazanych nie jest orzekaniem w sferze prawa wykonawczego, lecz w sferze postępowania jurysdykcyjnego. Skoro tak, to

na postanowienie wydane na podstawie art. 50 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej, analogicznie jak w odniesieniu do postanowień wydanych w trybie art. 420 k.p.k., przysługuje zażalenie na zasadach ogólnych - na mocy art. 420 § 4 k.p.k. (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2014 r., I KZP 4/14, OSNKW 2014/6/45).

Wobec powyższego błędem Sądu II instancji było pozostawienie bez rozpoznania zażalenia skazanego na postanowienie z dnia 15 stycznia 2014 r. (sygn. akt II K [...]). Ponownie rozpoznając sprawę Sąd zobowiązany będzie do merytorycznego odniesienia się do zarzutów przedstawionych w zażaleniu skarżącego.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.